

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 26/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, PS 62/3 C, Ružomberok, vo veci porušenia jeho práva ustanoveného v čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky a porušenia jeho ústavných práv rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 T 6/02 z 29. mája 2002 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 37/02 z 8. augusta 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2003 doručená sťažnosť M. V., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, PS 62/3 C, Ružomberok (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho práva ustanoveného v čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a porušenia jeho ústavných práv rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 T 6/02 z 29. mája 2002 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 37/02 z 8. augusta 2002.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky 8. augusta 2002 „potvrdil“ rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 T 6/02 z 29. mája 2002 a odsúdil ho pre trestný čin vraždy na 11 rokov odňatia slobody nepodmienečne so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny. V septembri 2002 podal jeho advokát na generálnu prokuratúru podnet pre porušenie zákona, „nakoľko orgány činné v trestnom konaní porušili celý rad zákonov o dokazovaní. V mojom prípade chýbal Corpus delicty ako pred vyšetrovateľom, tak aj pred súdom a ja som bol odsúdený na základe domnienok, vlastných presvedčení a vyfabrikovaných nepriamych dôkazov, čo je precedens justície a tým aj nehorázneho porušenia Ústavy SR.“

Podľa sťažovateľa generálna prokuratúra porušila ústavu tým, že „v zákonom stanovenej lehote neodpovedala a nereagovala na podnet pre porušenie zákona, ktorý podal môj advokát v septembri r. 2002. Z toho dôvodu, na základe článku 127 Ústavy SR - podávam týmto sťažnosť na Ústavný súd SR - na Generálnu prokuratúru SR, pretože GP SR účelovo porušila článok 149 Ústavy SR. A takisto Vás žiadam o revíziu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 To 37/02 a tým aj Vaše rozhodnutie o mojej vine, či nevine.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie ústavného práva podľa čl. 149 ústavy, pretože generálna prokuratúra „v zákonom stanovenej lehote neodpovedala a nereagovala na podnet pre porušenie zákona“, ktorý podal v septembri r. 2002, ústavný súd k tomu dodáva, že podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde a podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia návrhu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namietal (*mutatis mutandis* I. ÚS 7/00).

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou vyslovil, že ak navrhovateľ pred ústavným súdom namietne porušenie práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. III. ÚS 5/03).

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb a štátu.

Podľa § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre: „Prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania (...).

Z čl. 149 ústavy nemožno vyvodiť porušenie základného práva tak, ako to vo svojej sťažnosti uviedol sťažovateľ. Z týchto dôvodov je v danom prípade na sťažovateľom

tvrdené skutočnosti citovaný článok ústavy sám osebe neaplikovateľný, preto je sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 T 6/02 z 29. mája 2002 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 37/02 z 8. augusta 2002, ktoré nadobudli právoplatnosť 8. augusta 2002.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Predmetná sťažnosť z 23. januára 2003 bola ústavnému súdu doručená 28. januára 2003, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, preto v tejto časti bolo potrebné sťažnosť posúdiť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako sťažnosť podanú oneskorene.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003